

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eidem. 352.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

exasperas? Quid maledicas linguas exaucis? Quid tuam ipsius existimationem commaculas, cum illis te conferens, quibus nec ut mancipiis quisquam mente præditus uti velit.

Eidem. 352.

Indigni quidem sunt, ut ais, veterum sanctorum patrum virtute Cappadocum, qui nunc ubique decantantur, mores. Ac propterea illos ex his ortum traxisse minimè existimas. Ego verò sanctos illos viros è Cappadocia extitisse assentior. Atque hoc potissimum istorum improbitatis argumentum est. Nam si illi ex istis minimè effulsissent, malè feriatata natio generalem improbitatem, tanquam à natura sibi insitam, suis vitiiis prætexere potuisset, ac rerum omnium parentem & effectorem vitij auctorem fortasse constituisset. Cum autem in viris illis natura emicuerit, in his perspicuè animi propensio ac voluntas agnoscitur.

Symphoro. 353.

Hæc verba, Non potest Filius à seipso facere quicquam, nisi quod viderit Patrem facientem, haudquam imbecillitatis significationem dant, verum illud indicant, fieri non posse, ut alia Patris, alia Filij voluntas sit. Quòd si, quæ Pater efficit, Filius cernit, profectò cum Pater ex consilio ac deliberatione faciat, ipsa quoque Patris consilia Filius videt: quandoquidem Dei effectio, ipsa voluntas atque consilium sit. Quòd si consilium ineuntem cernit, atque consilij particeps est, naturæ quoque proculdubio particeps sit necesse est. Ex quo sequitur, ut Patris & Filij, quemadmodum vna voluntas, ita etiam vna natura sit.

Sereno. 354.

Vir prudentissime, cum diuina lege, quæ inimicos amare præcipit, haudquaquam illud pugnat, quod ab Apostolo aduersus Magum actum est. Quoniam enim ille

ἢ τὰς ἑαυτῶν χειρῶν ἐπορήσεις ἐκείνοις συγκρινόμενος, οἷς καὶ ἀδραπίδδεις τις χεῖρα δαμῆν νενεχῆς οὐκ ἔληται.

Τῷ αὐτῷ. τιβ.

Ἀνάξια μὲν, ὡς ἔφησ, τῶν πάλαι ἁγίων πατέρων τὰ ἦθη τῶν νῦν ἀδιδόμενων παλαίου καππαδοκῶν, καὶ οὐκ ἐν τῶντων ἐκείνης γεγενῆσθαι νομίσεις ἀλλ' ἐγὼ καππαδοκῆς τὸς ἁγίους ἐκείνης σίμφημι γεγενῆσθαι καὶ τὸ το μάλιστα γνώρισμα τῆς τούτων τυγχαίνει χαροφροσύνης· εἰ γὰρ μὴ ἐκ τούτων ἐκείνοι ἐξέλαμψαν, εἴχον ἄπλο-^{κῆν} γίαν τὸ χαλκόχολον ἔθνος τῶν γενικῶν πονηρίαν, ὡς ἔμφυτον. καὶ αἵ ποιναις κακίας τὸν διμυθρὸν ἐποίησαντο ἀλλ' ἐν ἐκείνοις τοῖς θεοφόροις ἀδρασί λαμβάσθης τῆς φύσεως, ἐν τῶ τοῖς τριάντας τὰ τῆς γλώμης γνωρίζεται.

Συμφόρω. τινγ.

Τὸ, ἔδιδάται ὁ υἱὸς ποιεῖν ἀφ' ἑαυτῶ ἐδὲν ἐὰν μὴ πᾶσι τὸν πατέρα πῖουῦτα, οὐκ ἀδενείας σημεῖον, ἀλλὰ τὸ μὴ εἰδέχασθαι ἄλλην πατρὸς ἢ ἑτέραν υἱοῦ εἶναι τῶν βούλησιν. εἰ δὲ εἰ ποιεῖ ὁ πατήρ, ὅρα ὁ υἱὸς, ποιεῖ δὲ ὁ πατήρ βουλεύόμενος, βλέπει ἄρα ὁ υἱὸς, καὶ αὐτὰ τοῦ πατρὸς τὰ βουλεύματα. ἔπειδὴ ποιήσῃ θεοῦ αὐτῆ ὅστις ἢ βούλησις. εἰ δὲ βλέπει βουλεύόμενος, καὶ κοινωνεῖ τῆς βουλήσεως, δηλονότι καὶ φύσεως. μία ἄρα οὐσία πατρὸς καὶ υἱοῦ, ὡς περ ἡ ἐλῆσις.

Σερίνω. τινδ.

Οὐκ ἔστιν ἐναντίον τῷ θεῷ νόμος, ἐμφορέατε, τῷ ἀγαπᾶν τοὺς ἐχθροὺς ὡς ἀγγέλλοντι, τὸ παρὰ τῷ ἀποστόλου εἰς τὸν Μάρκον γενόμενον. ἀλλ' ἔπει-